

Als ik thuiskom, ga ik in de bank zitten. Ik zet de televisie aan. Ik kijk ernaar, maar hoor niet wat er gezegd wordt. Het gaat allemaal langs me heen. Het enige wat ik voel is pijn. Het lijkt alsof ik helemaal binnenstebuiten ben gekeerd. Alsof ik onder de douche sta en niet alleen hij naar me kijkt, maar een hele zaal vol publiek. Ze kijken en zeggen niks. Het is voor het eerst dat ik terug durf te kijken. Ik zie verdriet. Ik zie schaamte. Het is alsof ik naar mezelf kijk. En dan laat ik gaan wat ik al die tijd ingehouden heb. Ik laat het allemaal gaan. Ik laat de gordijnen open, ik hoef me niet meer te verstoppen. Ik blijf zitten op de bank en laat alle tranen gaan, die er nooit mochten zijn. Even ben ik weer dat kleine meisje in de donkere kamer. Even voel ik weer haar angst. Ik voel de spanning die nooit uit mijn lijf verdwenen is. Ik omarm haar. Ik houd haar vast en leg haar hoofd tegen mijn borst. Ik streel haar blonde krullen. Ik kus haar voorhoofd en druk haar heel dicht tegen me aan. Ik omring haar met liefde en wieg haar zachtjes heen en weer. ‘Het is goed, je bent veilig,’ fluister ik.